

# DŮLEŽITÝ VÝBĚR SPOLEČNOSTI. KAM JSEM TO ZASE VLEZ'?

Karel Funk

Nenavracení se ke vřelosti vůči některým lidem nemusí znamenat neodpuštění, ale jen trvalý potřebný odstup, který zajistí jednou pro vždy, aby na nás znovu už nešpláchno cosi, co je pro nás eticky či esteticky nepřijatelné. Často totiž nosíme ve zbytecích aury elementály starých špatných nálad (ironii, pošklebek, oplzlé vtipy, falešné sblížování se s někým tím, že pomlouváme nepřítomného atd.), a stačí chvíle nepozornosti při kontaktu s takovým člověkem, a už jsme „na jedné lodi“.

Možná, že máme jakési duchovní zájmy, čteme duchovní literaturu, děláme snad nějaká cvičení - a přesto si nevšimneme, co s námi „ten svět“ dělá. Ale přiznejme si poctivě: kolika zbytečnými zájmy, náladami, věcmi souvisíme s davem. Pak je nám okolím nastavováno zrcadlo a my jím trpíme.

Bezzájmovost vůči nepodstatnostem je veliký lék duchovního vývoje. Od leckoho, s kým musíme pobýt, vyslechněme cosi zbytečného možná jen v minimální nutné míře a jděme od toho. Není to ale tak jednoduché, jak se zdá. Musíme mít nejprve určitý niterný základ k rozeznávání toho, od čeho máme jít a u čeho se zastavit. A ten se nevytvoří hned, ani žádným převzatým cvičením, ale jen láskou k dobru a logikou k jeho rozeznávání.

Existuje zkušenost, že hrubý, nepropracovaný člověk se v přítomnosti aury jemnějšího, propracovanějšího necítí dobře, ba může to vyvolat i výbuchy hněvu. Elementálové na sebe narážejí. Můžeme také pozorovat, jak se auričtí elementálové dvou nebo více lidí násobí či podporují, když jsou to lidé v něčem si velmi podobní. Nakazí se, přeskakuje plamínek. Jsem-li doma či v práci vedle vzteklého člověka, pak mám ke vzteku blíž a někdy stačí „škrtnout“ a vzplane v „pro- vztekané“ auře hádka. Proto se například dva agresivní jedinci tak snadno dostanou kvůli drobnosti do hádky či rvačky: přeskočí jejich společná jiskra. Jsem-li doma se studeným sobcem, mám možná tendenci být na něho též studený on si o to sám říká. Do vřelosti bych se asi musel nutit násilím. Jsem-li tím sobcem sám, nenalézám teplo lásky a přátelství ani ve druhých.

Jiný příklad: Přijdu-li dejme tomu do prostředí oplzlých vtipů, pak pokud jsem se jim sám kdysi věnoval a nemám to ještě auricky iiplně zčištěné, vědomě odsunuté a zošklivené (to je velmi důležité, nejen jakási zapomnětlivá neutralita), pak se moji vysychající elementálové sprostoty v takovém prostředí opět posílí, obnoví a už se za chvíli „vezu“. Stačí zajít na nějakou „lidovou zábavu“ s některým bavičem (skutečné komiky dnes téměř nemáme), který ví, že stačí použít dva, tři záchodové výrazy a publikum bouří nadšením, sjednocení v elementálu sprostoty.

Negativní elementálové nepůsobí jen zesílení shodných nectností, pokud v sobě nosíme jejich stopy, ale mohou vyvolat i nervové oslabení, únavu, nesoustředěnost či podrážděnost.

Velice ušlechtilé zní, že je nutné hledat, co nás s druhými spojuje, ba i se tím naplňovat. Je ale zároveň nanejvýš užitečné rozeznávat bez emocí i to, co nás s kým rozděluje. Když totiž nevíme, od čeho se musíme jasně distancovat, nevíme pak ani, proč a v čem se můžeme s někým plnohodnotně spojit. Nevíme pak totiž morálně, číjsme. Kdo se bojí udělat si nepřítele, nemá ani pravé přátele. V Písmu nebylo nadarmo řečeno, že naše slova mají být jasné Ano, ano, Ne, ne. A další výrok zdůraznil, jak právě vlažní budou vyvrženi. Největší pohromy

v dějinách vznikaly smířlivostí ke zlu současnému a tlustými čarami za minulostí. Rozeznávat zlo a stavět mu hráze ještě neznamena nenávidět jeho nositele.